

Τρεῖς Ἰουνίου τοῦ μηνὸς
ποῦ κάνει τὴν ζέστη
ποῦ τὸ καρδόνι στὴ βουλή
γιὰ νὰ θεοῦμ' ἐπίστη

Ο ΚΟΥΤΟΥΖΗΣ

Χίλια ἑκατάσια
πέντεκαὶ ἑννεήντα
π' ἡ μούσα μου ἐφάνηκε
σ' αὐτὸ τὸ φύλλον γρίντα.

1894

ΖΑΚΥΝΘΙΑ ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΗΣ ΟΠΟΙΑΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΕΙΜ ΕΓΩ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ποῦ λέγομαι Κολώνιας Γιάννης καὶ ὁποῖος θέλει
Νὰ γράψῃ εἰς ἐμένας τὰ γράμματα ἄς στέλῃ

Συνδρομὴ τὴν τριμηνίαν		Ὅποῖος θέλει γιὰ νὰ κἀνῃ
δρῶ δραχμαῖς εἶνε παιδίαν		σ' τὸν Κουτούζῃ ἀγγελία
Κι' ὅποῖος ἀπὸ σᾶς δὲν θέλει		εἰς τὸ χίρι μου θὰ βάνῃ
πίσω εὐθύς νὰ μοῦ τὸ στέλῃ		δρῶ δραχμᾶς κι' ἀκόμη μία

Ὁ Κουτούζης κι' ὁ Μουφλούζης
ἀλλὰ μπράτσο περπατοῦσι
καὶ περὶ πολλῶν πραγμάτων
μυστικοκρυφομιλοῦσι.

Κ. Βαρέθηκα νὰ ὁμιλῶ περὶ πολιτικῶν
ν' ἀλλάξωμεν τὸ ζήτημα τὸ κρίνω τακτικόν.
Ἄς περπατήσωμεν ἐδῶ σήμερον μὲ τ' ἀσκέρι
κ' εἰς ἄλλο φύλλον λέγωμεν τινὰ περὶ Καρρέρη
Ἐπίσης δὲ καὶ γιὰ βουλή καὶ γιὰ τὰ ὑπουργεῖα
ἄς κάμωμεν Μουφλούζῃ μου σήμερον ἀπεργία.

Μ. Τί εἶν' ἐδῶ, ὦ πάτερ μου;

Κ. ἐδῶ εἶν' ἡ πλατεῖα
ποῦ περπατεῖ κάθε ἀργός καὶ κάθε καρακάξα
τοῦτ' ἔστι κάθε δεσποινίς καὶ κάθε μι' κυρία,
μέρα καὶ νύχτα μὲ δρυμὶ κρύου ὡς καὶ μὲ κάψα.
Πῶταν χαράξῃ ὁ Θεὸς καὶ δώσῃ τὴν ἡμέραν
κάθε κυρία βρίσκεται γι' αὐτὴν στὴν πετενιέρικαν
Καὶ λούζεται καὶ νύπτεται ὄρασις καὶ ξεροτρίβεται
ὡς πύθηνος καὶ μὲ πολὺ ψειμῖθιον ἀλοιβεταί.
Νὰ ἐπιδείξῃ περὶ πολὺ τὴν εὐμορφίαν ποῦ ἔχει
σὰν σουσουράγχι ἀπ' ἐδῶ ἕως ἐκεῖ νὰ τρέχῃ
Καὶ ὑστερον κἀνα ζουρνάλ ντὲ μοντ νᾶχῃ νὰ παίξῃ
ὡς ποῦ νὰ ἔλθῃ ἡ στιγμή νὰ κάτῃ στὸ τραπέζι.
Καὶ ὑστερα αφοῦ εἴξ' ἀρχῆς στὸ τρίψιμον στὰ μπουῦτρα
γιὰ νὰ λουστράρῃ τ' ἀμορφα καὶ δυσειδῆ της μεῦτρα.
Νὰ σοῦ φορέσουν ἔπειτα μωνίτες φουσκομέναις
νὰ περπατήσουνε ἐδῶ κομψαῖς καὶ κορδομέναις
Καὶ μέσ' ἀπὸ τὸ φούσκομα τὸ τόσο, βρὲ καρόνια,
τὰ μπράτσα τους ὡσὰν ἐμὲ λιανὰ σὰν μακαρόνια
Μὲ λούσα πολυποικίλια μὲ ζώνες κεντημέναις
καὶ μὲ καπέλλα κομ' ἰλ φὸ καὶ ἄλλαις ἢ καυμέναις
Νὰ λέγομεν τὸ ἀληθές, τὸ γκρυπτο δῆλον εἶ
φοροῦν καπέλλα τοῦ συρμού ἔργα τῆς Μπαρτελότη.

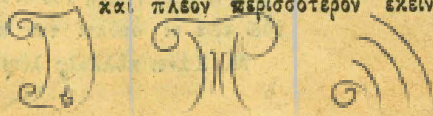
Μ. Καὶ ὄλαις ξεροτρίβονται τόσον ἢ κακομοίραις;

Κ. Ὅλαις μὲ περισσώτερον Μουφλούζῃ μου ἢ χήραις.

Κι' ἀπ' τὰ κορίτσια περὶ πολὺ ἐκεῖναις περπατᾶνε
καὶ πλέον περισσώτερον ἐκεῖναις ἀκριβέστερα

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ



Μ. Ἀλλοίμονον! ἀλλοίμονον! κακόν! κακόν! κακόν!

Κ. Ὅχι μωρὲ Μουφλούζη μου γιὰτ' εἶνε φυσικόν.

Μ. Γιατί;

Κ. Γιατί; δὲν ἐννοεῖς καὶ δὲν καταλαμβάνεις;
Μὴ θέλῃς τὸν κουτὸ καὶ σὺ σημερον νὰ μευ κάνῃς.

Μ. Μὰ ποῦ εἶνε λοιπὸν αὐταίς;

Κ. Ἄ, εἶνε ἐνωρίσ

Εἶνε ὁ ἥλιος ψηλά καθὼς παρατηρεῖς

Μ. Ὡς ὅτου λοιπὸν ἔλθουε ὀλίγον ἔξυρίσωμεν
καὶ ὅ,τι ἐδῶ εὐλέπομεν ἔς τὸ παρατηρήσωμεν.

Κ. Ἐρώτα με σὺ τὸ λοιπὸν κ' ἐγὼ σοῦ ἀπαντῶ.

Μ. Σ' ἐκεῖνο καὶ τὸ ἔγαλμα Κουτούζη θὰ σὲ πάω.

Ποῖος νὰ παριστάνεται διὰ τῆς μορφῆς αὐτῆς;

Κ. Διονύσιος ὁ Σολωμὸς ὁ μέγας ποιητής.

Ποῦ τὴν καρδίᾳ του ἐπλεγε φλόξ τῆς ἐλευθερίας.

ἦν ὕμνησε διὰ τῆς γλώσσης φῶξ τῆς ὄντως θείας.

Μ. Ἀλλὰ γιὰτί, παπούλι μου, δὲν τ' ὕδαλαν καὶ μέτιξ

ἀν' ἕξουρα τὸν μάστορα τὴν ἔκνεα κομμάτιξ

Κ. Δὲν φταίει καὶ ὁ μάστορας ὁ ἴδιος τὸ ἀπήτησε
κατ' ὄναρ μαλιξ αὐτ. ἀπὸ αὐτὸν τὸ ζήτησε

Μ. Γιατί;

Κ. Γιὰ νὰ μὴ θωρῇ τοὺς ἐλευθερωμένους

ὡς ἄγριους τῆς Ἀρρικῆς ἀλλήλοτρωγομένους

Τὰ δῶρα δὲ τῆς ὑπ' αὐτοῦ τοσοῦτον ὕμνηθείσης

ἐλευθερίας περισσοφὸν ματσούκα καὶ πιεζόλα

Νὰ μὴ ἀντιλαμβάνεται ἔτι περκαλυθείσης

καὶ ἀρετῆς καὶ ἠθικῆς, κ' ἐμοῦ ποῦ τάχω ὄλα

Νὰ μὴ θωρῇ τόσοις πολλοῦς τῆς πολιτείας γλέρους

νὰ μὴ θωρῇ μὲ τὸ παρντὸν γαιδάραξ καὶ γαιδάρους

Νὰ μὴ θωρῇ τόσοις πολλοῦς τοῦ Κράτους μας Δουκούλους

τοῦ Ντάντου δὲ καὶ τοῦ Ντιντῆ νὰ μὴ βλέπῃ ὡς δούλους

ἐκείνους ποῦ ἐπόθησε λαμπρούς καὶ δεξασμένους

ἐλεύθερους καὶ εὐγενεῖς καὶ πεπολιτισμένους.

Νὰ μὴ βλέπῃ τὸν Κούρτη μας καὶ τᾶλλα τὰ γαλόνηξ

νὰ σρέφουν πάντοτε σ' αὐτέν τὰ εὐτραφῆ κοκόνια

νὰ τοῦ κτυπῆνε τὸ σπαθί γιὰ ἐκάσι καὶ κκπρίτσιο

κ' εἰς τὸ πλευρὸ τῶν κυριῶν νὰ κάνουε ζερτσίτσιο

Καὶ μὲ αὐτῆς τὸ ἕνα δρὸ νὰ κάνουν ἴστην πλατεία

κ' ὡς Ἄρης βρωτολοιοῖ νὰ πέφτουν σ' ἀ ταμεῖα

Καὶ νὰ ὑψώνουν τρόπαιον μονάχα τὸ σομάχι

καὶ μὲ κινάδες μοναχὲ νὰ συγκροτοῦσι μάχη.

Μ. Ἀλλὰ γιὰτί καὶ ράθωνας δὲν ἔχει εἰς τὴν ὀνικ

Κ. Νὰ μὴν ἀκούῃ τὴν ὁσμὴν ἀπὸ τὴν καθαλίνα

Ποῦ ἡ πλατεία πλημμυρεῖ καὶ ζέδει καὶ βρωμάει.

ὅταν τὸ ἕνα ἄλογον τὸ ἄλλο τριγυρνᾷ

Ἡ ἀφ' τὴν χαρὰν του καὶ αὐτὸ κ' ἄφ' τὸν ἐνθουσιασμόν του

ποῦ βλέπει τόσα μὸμπιλε μᾶς κάνει τὸν σκασμόν του.

Καὶ κωκουβάγιξ κάθε μᾶ καὶ κάθε κουραϊδόνι

τὸ σκαρπινάκι τῆς βουτᾶ κ' ἀτάρχην ζημῶνει.

Κ' ἐνῶ εἰς τὸν Κογγόπουλον κ' εἰς τὸν Πηλαιολόγον

λέγου πολλὰ, περὶ αὐτῶν δὲν λέγου ἕνα λόγον.

Ἄλλὰ ἀναμειγνύονται μύρα καὶ καθαλίνα

κ' ἐκείναις τὸ ἀνέχωνται ποῦ νὰ τῆς φᾶ... μαλίνα.

Μ. Ἀλλὰ γιὰτί δὲν τοῦκαμε καὶ τρύπαξ εἰς τ' αὐτῆξ

Κ. Αὐτὴ εἶνε Μουφλούζη μου εὐνόητος αἰτίξ

Νὰ μὴ ἀκούῃ καθ' ἑνὸς γαιδάρου ὀγκυθμούς

νὰ τῶν Γωμιάνων τοῦ, ὡς χθὲς διγνεκεῖ, κλαυθμούς.

Ποῦ τόσα χρόνια ἐδῶπλ' ἔθε τὸν ξεκουρζίνου.

Ὅτι ποτὲ τοὺς σκαρτσὶξ ἴσως ἐκλογᾶ; δὲν πέρνου

Μ. Τώρα λοιπὸν τὴν πῆρανε νὰ τοῦκουε τ' αὐτίξ!

Κ. Δὲν εἶνε θρὲ Μουφλούζη μου μόνῃ αὐτ' ἡ αἰτία.

ν' ἀκούῃ ἀπεχθάνεται τὸν Μόρφη καὶ Λαρχη

δπου σὰν φλόρης ὁ καθεὶς τὴν νύκτα τραγουδάει.

Τοῦ ἤρεσε ἡ μουσικὴ ἡ πρώτη καὶ τὰ λόγια

κ' αὐτοὶ ἐδῶ τοῦ ψάλλουε τούρκικα μοιρολόγια.

Τοῦ ἤρεσαν οἱ παλαιοὶ ἤχοι τῶν Ζακυνθίων

καὶ ὄχι οἱ σημερινοὶ μετὰ φωνῶν ἀγρίων.

Καὶ ἐπειδὴ οἱ, ὡς αὐτὸν, τὴν μουσικὴν τιμοῦσι

δὲν ἔθε τοῦ Πασάντιου τὴν μάρτσιξ νάκούσῃ.

Μ. Τί λέγεις;! τοῦ Πασάντιου!

Κ. Ναι θὰ παιχθῇ ἀπόψε

Καὶ θὰ χειροκροτήσουε, κ' ἐκεὶ πολλὰ θὰ πομε

τότε καὶ σὺ μαζὺ μ' ἐμὲ ράψε πολλὰ καὶ κόψε

Μ. Λέγε λοιπὸν, καὶ δι' αὐτὸ περὶ ὕστερα θὰ δοῦμε.

λέγε τοῦλάχιστον γιὰτί εἶνε καὶ κουτσοχέρης

περὶ αὐτοῦ τὴν γνώμην σου σφερίστατα θὰ φέρῃς

Κ. Τὰς χεῖρας αὐτὸς ἔθελε γιὰ νὰ μᾶ; φρεσκελώνῃ

ἔταν συνέλθωμεν ἐδῶ γι νὰ μᾶ; κκαμάρωνῃ

Ἄλλ' ἐπειδὴ οἱ ποιηταὶ θὰ τρώγανε καὶ ξυλο

τὸ μάστορα κατώρθωσαν καὶ τὸν ἴδιον φίλο.

Γιὰτί κ' αὐτὸς ὡς παιητῆς θὰ τσοῦδιθε βραβεία

καὶ ἐπειδὴ δὲ, ἔθελον τοιαῦτα μεγαλεῖα

Ἄδρᾶ ἐδωροδόκησκον τὸν μάστορα μὲ λίραξ

νὰ μὴ τοῦ κάμη εὔτε μὲ καὶ ὄχι δύο χεῖρας

Μ. Πεδάρια πῶς δὲν τοῦδαλον; καλὰ ὄλα τὰ ἄλλα

Κ. Γιατί ἂν εἶχε ἀπ' αὐτὰ θ: ἐρρυε πηλάλα

Δὲν ξέρω μὴ ὀπίσω του ἔθελε βάλλει ν ἐφ:

νὰ φθασῇ τὸ ταχύτερον ἐπάνω εἰς τὰ ἰέρη.

Καὶ ὅταν τὸ κεφάλι του ἔθελ' ἐκεὶ σκουντρίσει

μὲ σαλαμοῦρα βρωμερὴ μ' ἔθε; μᾶς κατουρήση.

Μ. Ἄμῃ αὐτὸ πῶς λέγεται;

Κ. τοῦ Δήμου ὠρολόγιον

Γι' αὐτὸ Μουφλούζη νὰ ψαλλεξ τοῦ ἴζαντε μοιρολόγιον

Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄργανον τοῦ κάθε ῥολογέρη

δι' οὐ μᾶς κλέπτη φανερά χωρὶς ν' ἀπλώιη χερε

Μ. Δὲν ε' ἐννοῶ

Κ. τώρα καθεὶς μ' ἐσε θὰ ἐννοήσῃ.

Ὅπορον ὡς μάστορα ἐδῶ ὁ Δήμαρχος διορίσῃ

Ἄν εἶνε εὐσυνειδήτος κ' ἐπάνω δὲν πατήση

νὰ τὸ κωττάξῃ δηλαδὴ εἶτε νὰ τὸ κουρδίση.

Τότε ὁ ῥολογοποιὸς θεθαίως δὲν σε κλέφτει

ἀλλὰ κἀμμία σφῆτωσι; κἀμμιὰ φορὰ συμπερτεῖ.

Καὶ τὴν μεγάλην σφαῖρα του (ξυλεικῆς θὰ συγκομίσω)

τὴν θάνει πότε ἴστα ἐμπρὸς καὶ πότε ἴσιξ ὀπίσω.

Καὶ ὅπορος τὸ ρολόγι του μ' ἐκεῖνο κανονίξει

πῶς τὸ δικὸ του ἴστα σωστά δὲν πᾶ ποτὲ νομίζεῖ.

Τότε αὐτὸς ἴσ τὸ μάστορα τὸ πάει νὰ το σιάξῃ

Κι' ὁ μάστορας τὸ δίδραχμο γιὰ χάξι θὰ τ' ἀεπάξῃ.

Μ. Γίνεται πάντοτε αὐτό;

Κ. Ἐπαυσε τώρα κᾶτι

Μ. Φῶλα θᾶφαγε ὁ μάστορας εἶτε αὐτὸ ἀλάτι.

Ἄμῃ αὐτὸ τὸ ὑψηλὸν σπῆτι μὲ τὰ μπαλκόνια

πεύχει τῆς σκάλας πέτρινας καὶ γκαρντε τὰ σαλόνηξ;

Κ. Εἶν ἡ στῆλη τοῦ ἰαντῆ κ' ἴστ' ἡ ἀπὸβάτᾶ του

ἐδῶ εἶνε οἱ ὄκυλοι του καὶ ὄλα τὰ καλά του.

Μ. Κἀνε πολλὰς ἀφῆτιξ τὴν ἀπὸ τὸν ἴδιον

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Κ. Είν' τὸ κοπάδι νησιτικὸ καὶ γάλα δὲν τοῦ κάνει.

Μ. Τὰ βλέπω εὖν νὰ βόσκουνε ὅλα ἑστὰ κεραμιδιὰ

Κ. Καὶ πάντοτε Μουφλούζη μου θὰ βόσκουνε ἑστὰ ἴδιχ.

Μ. Ἀλλὰ γιὰ τὸ τοῦτο μοῦ λές καὶ διατὶ πεινᾶνε ;
ὄν ἔδανε ὁ τσελιγκας σ' αὐτὰ τροφὴν νὰ φᾶνε ;

Κ. Ὅχι. Τὰ τέτοια ζωντανὰ βόσκουνε εἰς λιβάδι
ποῦνε δικό τους τὴν αὐγὴ καὶ ἀλλουνοῦ τὸ βράδυ.

Καὶ τὸ κοπάδι βρίσκεται σήμερον ἄνου κάτου
κι' ὁ ἄλλος ἀρχιτσελιγκας βώσκει τὰ ζωντατά του.

Καὶ ἔω; ποῦ νὰ πείσουνε ἐτοῦτα ἑστὸ λιβάδι
ἐκεῖνα θὰ τὸ κάμουνε σωστὸ ξεροπηγάδι.

Ἄν μείνη δὲ καὶ κάτι τί χορτάει γιὰ νὰ φᾶνε
Ποῦ θὰ τοῦ; σῶση! ποῦ αὐτὰ ἀπὸ τὴν πείνα σκᾶνε.

ὡς ποῦ ὁ ἀρχιτσελιγκας τὸ κάμη νὰ βλαστήση.
Αὐτὸς ἢ θάχη κρημισθῆ ἢ θάχη παραιτήσῃ.

Μ. Γιὰ τί;

Κ. Γιὰ τί οἱ τσελιγκες εἶνε πολλοὶ, καυμένε.
κι' ποίμνηι τους; θᾶνε ἰσχνὰ καὶ καταπεινωμέναι.

Καὶ δὲν θὰ ἔχη τὴν τροφὴν ὅλους νὰ φχαριστήση
καὶ μὲ αὐτοῦ; θὰ νὰ πιεσθῆ ὡ; ποῦ θὰ παραιτήση.

Καὶ τότε θὰ βωσθήσουνε πάλιν τὰ ἄλλα γίδιχ.
κι' αὐτὰ προτοῦ χορτάσουνε θὲ ἴδου τὰ κεραμιδιὰ.

Μ. Ἀμὴ τ. Χί Ἀχμῆδα καὶ Κα τί ἄρα γε σημαίνει;

Κ. Ἄ εἰς τοὺς τοίχους; δηλαδή; καθεὶς καταλαβαίνει
Ἄλλὰ αὐτὸ δὲν εἶνε Χί Ζήτα θὰ ἦτο πρῶτα

καὶ περὶ τούτου, φίλε μου, θὰ δώσω σοι τὰ φῶτα.
Μ' αὐτὰ χαρακτηρίζεται τοῦ Τζάντε ἢ νομπλέστα

καὶ ἢ μεθ' ἧς προσφέρονται τινε; ντελικατέστα.
Πᾶλλοι ἐδῶ ἀρέσκονται φίλε μου ἑστὸ πινέλο

κι' γιὰ νὰ πληροφορηθῆς ἄκουε ποῦ σὲ στέλλω.
Πήγαινε ἑστὸ Ρῶμα κατω ἑστὰ ἀναγκαῖα

ἐκεῖ ἐποῦ ἢ νόμπιλε σπουδάζει νεολαία.
Κ' ἐκεῖ θὲ ἴδης γράμματα ἐκ δυσωνόμου ὄλας

καὶ ἐλλεγεία εὐγενῆ φίλων ἐπὶ τοῖς φίλοις.
Ἄφ' τὴν ἀνάγνωσιν ἡμῶν μονάχα οἱ γονεῖς

φοβοῦνται μήπως γίνωσι τὴ τέκνα ἀγενεῖς.
Μὴ ἔχοντες δὲ πρόχειρον ἐδῶ τέτοια μελάνη

ἄν καὶ μπερέτι ἀπ' αὐτὴ σήμερον πλεονάζει
μὲ ὅτι εὐρὴ ἕκαστος τὰ γράμματα του κάνει

καὶ μὲ αὐτὰ Ζήτω ἑστὸν μὲν ἢ Χί ἑστὸν δὲ φωνάζει.
Μ. Μὰ πῶς διχβολο ἔργεινε ἀπὸ τὸ Ζήτα Χί.

Κ. Εὐκόλον πράγμα φίλε μου ἄκου, καλὴ ψυχῆ,
Ἴσικ ὅπου καὶ πῆ κανεὶς σκουλίκι καὶ ἀράχνη

πετάς τὴν παντιροῦα σου καὶ πιάνεται ἑστὸν δάφνη
Καὶ ἔω; πάλιν νὰ εἰπῆς... ἔστω μὴ λέξιν... πάσπαλι

ἄφωρὸς κᾶν νὰ σοῦ καίεται καρφί, κᾶνεὶς τ' ἀνάπικλι.
Θέτει λοιπὸν μίαν γραμμὴν τοῦ Ζήτα εἰς τὴ μέση

κι' ἐκεῖ ποῦ εὐχεται ζῶν μπερὶ εὐθὺς νὰ χ...
Ὅπως κᾶνεὶς μὲ μίαν τροφὴν φεύγει ἀπ' ἑνα κόμμα

θέτει τοῦτ' ἔστι μίαν γραμμὴν εἰς ἑν Ζήτα τοῦ Ρῶμα
Κι' ἄν τοῦ καπνίσῃ εὐκόλα μ' ἄλλη τροφὴ τὴν σβαίνει

ὡς μετὰ τὸ Λούντζη Καρῆρ καὶ Ρῶμα νῦν συμβαίνει.
ὁ Λούντζη ἔκαμε τὸ Χί τοῦ Ρῶμα τό τε Ζήτα

τὸ Ζήτα δὲ καὶ ὁ Καρῆρ τὸ εἶχε κάμει Χί
ἀλλὰ ἀφοῦ ἐπάτησαν ἀμφότεροι τὴν πῆτα

τᾶκαμαν κουλουβαχάτα κι' εἰ δὴ μὴ ψυχῆ.
Μ. Πάμε λοιπὸν καὶ πρὸς ἐμπρός... Τί εἶν' ἐτοῦτο τᾶλι

Κ. Δὲν βλέπετε σκῆνη καὶ αὐτὰ τί μὲ ρωτᾶς βουδάλι
Μ. Καὶ τίνας εἶνε ἐπὶ αὐτῆ; διάβολος νὰ σὲ πᾶρη

Κ αὐτὴ εἶνε τοῦ τσελιγκας Λουμβάρδου Ἀργαῶνα

Μ ὦ! πῶ! πῶ! πῶ! τί πρόβητα μὰ τί παχὺ κοπάδι
κάθε μὴρ τοῦ καθ' ἑνὸς στακτῆρε; βγάξει λάδι.

Ἦ πῶ πῶ πῶ!!! μὰ τί κοιλιαὶς κοντεύουνε νὰ σκᾶσουν!!
Ἰδὲ βυζι! ἀφ' τὸ πολὺ γάλα αὐτὰ θὰ σπάσουν!

Μπασιτᾶνε τὰ βυζία τους, κᾶνουνε μπουρμπουλιθραὶς!
Αὐτὸς θὰ κάνει καὶ τυρὶ γιχοῦρτη καὶ μυζιθραὶς.

Μὰ ποῦ διάβολον ἔδωσκον ἐτοῦτα τὰ θερεφᾶριχ
Κ Ἐστὴ; Στερεῖς καὶ τοῦ Μωραῖ καὶ τῶν νησιῶν

[τὰ σῆρα.

Ἐκτὸς τούτου ἐφᾶνε κερπούζιχ καὶ πεπόνια
κι' ὡς τὰ προχθὲς τὰ τάιζε καὶ τάβλες καὶ καθρόνιχ

Βλέπετε ἐκεῖνον τὸν κριὸν ὡστὴν μπουγῆ μὲγάλον;
Μ Τὸν βλέπω μεγαλειότερον ποτὲ δὲν εἶδα ἄλλον

ἀλλὰ γιὰ τί τότεν ψηλὰ τὴν κεραλὴ κορδόνει;
Κ Ἐσκάλωσε εἰς τὴν λαίμων αὐτοῦ ἑνα καθρόνι

Καὶ στέκει ἔτσι ὑψηλὸ ὡ; ποῦ νὰ τὸ χωνεῖν
γιὰ τί ροβεῖται ἑς τὴν ἑσκαὴν μὰ δὲν ματαπιστρέφῃ.

Μ Ἦ πῶ πῶ Θεέ μου τ' εἶν' αὐτό! μὰ τί μεγάλη ποίμνη
ἄν τὴν ἐρμείζῃς ἑσβαῖα γεμίζεις μίαν λίμνη.

Ἦ τσελιγκας μακῆριε καὶ ποίμνη μακῆριχ
κι' ἢ τέξασα ὅλους ἡμᾶς πανευκλείης κοιλίχ

Τὴν εὐτυχίχ ποῦ ἴδα δῶ ποτὲ μοῦ δὲν τὴν εἶδα
Ἄς ζῶμεν τόρα καὶ ἡμεῖ; οἱ ἄλλοι μὲ ἐλπιδᾶ.

Ἄχ καὶ ἄ; ἤμουνα κι' ἐγὼ ἐνταῦθα γηδοβυζι
καὶ τότε ποῖα λεσπεινίς δὲν ἤθελε γυρίζει

Νὰ ἀτενίζῃ πρὸς ἐμὲ μὲ μάτι δεικνυμένο
μὲ στήθο; ἀπὸ ἔρωτα καταξεσπαλισμένο.

Καὶ νὰ μοῦ λέει ἐπάρτηνε τὴν δυστυχὴ καρδιά μου
στερμένη ἀφ' τὰ στήθη μου κι' ἀπὸ τὰ σωθῆκά μου

Καὶ ἐπάρτηνε ὅπου κενὸν ἔχεις εἰς τὰ δικά σου
καὶ τότε θὰ τῆς ἔλεγον ἀπὸ μπροστὰ μου χάσου;

Ἦ ποίμνηον μακῆριον καὶ σὺ ἀρχιτσεπᾶνη
οἱ ἄλλοι τηγανίζονται εὖν σπᾶροι ἐστὸ γηγάτι,

Σὺ τοῦ; κριού; σου ἔκαμε; πράγματι τριπολβίους
Τροστ' ἔστιν σ' ὅλους ἔδωσε; καὶ θέσεις ἰσοβίους.

Μ. Ἀμὴ αὐτὸ τὸ ἄγαλμα τίνας νὰ εἶναι φάτεκα
Κ αὐτὸ εἶνε τοῦ Μέλτανδος κι' ἐστήθηκε ἐστὸν πιάτεκα

Ν' ἀκούη τὰ παρᾶπονα καὶ νὰ μᾶς κρίνῃ ἀκόμικ
ὁτάκις δὲν ἀνήκαμεν ἑστὸ ἐν ἰσχυεῖ κόμμα.

Εἰπέ μοῦ δὲ τί εἶν' αὐτὰ ἐκεῖ πῶ τηγανίζου
Κ Μ' αὐτὰ ἐκεῖ τὰ πρόβητα ἐτοῦτα φοβερίζου

Πῶς θὰ τοῦ; ψήσουν εὖν αὐτὰ καὶ θὰ δειχθοῦνε λύκει
μὲ κρετεροῦν νὰ πᾶρουνε στροδῆμπο καὶ βασιλίκι.

Μ Τοῦτ' ἔστιν;
Κ οἶον δηλαδὴ βουλή καὶ διαμαρχίχ

ἔνδ' τοῦ; πᾶρουν καὶ μαλλεῖα μίζυθρε; καὶ τυρὶκα.
Ἄλλὰ αὐτὰ χεροπηδοῦν

κι' ἐκεῖνα τὰ περιγελοῦν
κι' ἐκεῖνα λέν' εἰς τοῦτα

ἔπαυσε ἢ μωροχούτα.
Τέλος ἄς δικακεδᾶτωμεν, ἴδοι πῶς τρέχουν οὐλε;

ὡσαν εἰς Ρουμειώτικη κηπόκα ἢ ψηροῦλε;
Ἰδὲ ξανθὸ; καὶ γαλανὸ; ἰδὲ μαυρομαχτούτε;

ἄκου καὶ βοδῆκα κάποτε ἀπ' ἄπλυτε; πατούτε;
Ἰδοὺ κριὸν ἑπὶ τὸν ἄν' ἰγυῶντο;

ἄλλον καὶ αὐτὸν ν' ἀκουσῶσι τὴν κερτοῖχ-Πασάντιο.
Ὁσφραίνου ὄσον ἡμᾶς, μὲτ' ἑστὸν ἑσβαῖα

κολώνη; καὶ πᾶρᾶ καὶ τῶν ἄλλων ἰνκ.
ΑΚΩΒΑΤΕΛΟΣ

ΑΠΟΡΡΗ ΚΕΝΕΡΕΚΕΙ ΕΒΛΑΦΟΗΚΗ

ΑΠΟΡΡΗ ΚΕΝΕΡΕΚΕΙ ΕΒΛΑΦΟΗΚΗ

ΑΠΟΡΡΗ ΚΕΝΕΡΕΚΕΙ ΕΒΛΑΦΟΗΚΗ

ΑΚΩΒΑΤΕΛΟΣ
ΑΠΟΡΡΗ ΚΕΝΕΡΕΚΕΙ ΕΒΛΑΦΟΗΚΗ
ΑΠΟΡΡΗ ΚΕΝΕΡΕΚΕΙ ΕΒΛΑΦΟΗΚΗ

Θοφραίνου τὸ μονάκριβον ἐκαίνο τῆς πλατείας
 μνημείον φεινέτατον καλίστης δημορχίας.
 Καὶ ὅπερ ἔχει νὰ κλυθῆ πρὸ ἑξ' ἑπτὰ ἐτῶν
 κ' ἀπὸ τρακόσια θήματα σοῦ κάνει ἐμετόν.
 Καὶ βάστα τὰ πουργία σου μὴ πάθῃς καὶ καμμία
 πρὸ πάντων ἔταν συναντᾷ ἀρχὴν ἢ ἐξουσία.
 Ἰατὶ ἐκεῖ μπορεὶ κανεὶς περὶ εὐκόλα ν' ἀρκάζῃ
 ἰς μέρος ὅπου μὲ ἀρχὴν καὶ σιγάθην γειτνιαίξει.
 Ἰὲ τὴν ιδέαν πούχουσε αὐτοὶ οἱ λαοκίχται
 ἴως μόνον μὲ τὴν μυρωδὴ θὰ φοβηθεῖσιν οἱ κλέφται.

[Ἐνῶ δὲ ταῦτα ἔλεγον οἱ δύο εἰ σοφοὶ
 ἢ μουσικὴ ἐπαιάνιζε τὴν κατωθ: στροφή.]

Κόττα μου καὶ κοκκορζ
 ὀλη σὺ μουρλόχωρα.
 Ποῖος διάβολος σὰ στέλλει
 ἐκ Κοριῶν τὸ κόκορέλι;
 ὀλους θεῖν' ἀποβουρλίση
 Κοκ:ρέλι ἀν λαλήση.

(φωνὴ χειροκροτήματα μπῆς μπῆς καὶ ἀντακάπο
 (Κάπο ντὶ γιόρι στέλλονται σ' τῆς μουσικῆς τὸν κάπο)
 (Γότ' ὁ Κουτουζης στρέφεται καὶ λέγει τοῦ
 Μουφλουζη
 (μὲ ταπεινὴν πολὺ φωνὴν χωρὶς σφορτσὰ νὰ
 σα:ύζη)

Κ. Ὑπάρχουν ἐδῶ φίλοι μου ἀνθρωποὶ μερικεῖ
 Γιὰ τοὺς ὀπίους ἤθελα κοιλίχ Τρασυπικὴ
 Ὡς ἐπὶ παραδείγματι ἐκείνου τοῦ προβάτου
 Ποῦ ὀστέν λαιμόν του ὀκόλυσε ἐκεῖνο τὸ κα-
 ὀρόνι!

Μ. Τί ἦθε κάμης μὲ αὐτὴ πῆς μου ἀπάνου κά-
 του;

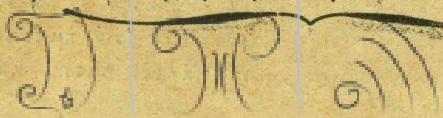
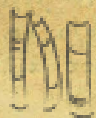
Κ. Θάνεβαινα ἐκεῖ ψηλά ὡσάν τὸ χελιδῶνι
 Κ' ἀφοῦ εἰς ὕψος ἀκατον τέλος ἦθ:λε φθάσω
 Εἰς τοὺς χειροκροτήσαντα ἦ'ελε τὴν ἀδιάσω
 Μ. Ὀρεξ' ἔχεις σὴ ἔρον: ὦρα καλὴ αὐ φθάνει
 Κ' ἀφες τὸν κοσμον ἦτυχον νὰ κανη ὀ,τι κανει

Ἐγὼ τὴν χαριτωμένην μᾶς δημοσιογραφίαν
 Γράφω αὐτὴν τὴν εἰδησίην ἢ ὀχι γι' ἄλλη αἰτία

Ἰεροκῆρυξ ὁ σοφὸς ὁ πλήρης εὐρεθείας
 κύριος Σωτηρόπουλος ἐκ τῆς περιοδείας
 Ποῦ ἔκανε εἰς τὰ θουν διδάσκων ἦλθε πάλιν
 ὀ τὴν πόλιν. Καλῶς ὤρισε, μὲ ἀνοιχτὴν ἀγκαλὴν
 Ἀπαντες τὸν δεχόμεθα καὶ μ' ἀνοιχτὴν καρδίαν
 καθ' ὅσον ἢ σοφώτατη αὐτοῦ διδασκαλία.
 Κατὰ πολὺ μᾶς φχαριστεῖ μᾶς τέρπει μᾶς εὐρεαίνει
 καὶ τὰς ψυχὰς μ' οὐράνειον μῦρον μᾶς περιρραίνει.
 Ἄν ἄλλος τις μᾶς ἤρχετο νὰ μᾶς φορτώσῃ...
 ὀ τὸν ἐρχομόν του θᾶγχαρον σημεῖα τε καὶ τέρατα
 Γι' αὐτόν ποῦ τὸ καθῆκον του πιστὰ ἐπιτελεῖ
 Ἡ δημοσιογραφίαν μᾶς ἔμεινε σιωπηλὴ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ



ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α1Σ4Υ1Φ40124